ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **B. E. C., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Urbanem, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 41, za účasti **Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2004, č. j. 8 Ca 164/2004 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2004, č. j. 8 Ca 164/2004 – 19, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 10. 9. 1999, č. j. FŘ-3516/3/99, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 22. 1. 1999, č. j. 8612/99/001914/6050, o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty. Usnesení odůvodnil městský soud tím, že v daném případě je nepochybné, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci v r. 1999, a proto žaloba podaná dne 29. 7. 2004 je podaná po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty. Vzhledem k tomu, že předmětné rozhodnutí již bylo přezkoumáno Městským soudem v Praze, který rozsudkem ze dne 4. 8. 2000, č. j. 28 Ca 336/99 - 57, žalobu zamítl, uvedl pro úplnost městský soud, že projednání a rozhodnutí v této věci brání i překážka věci pravomocně rozsouzené.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítal, že lhůta ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula jen zdánlivě, protože městský soud se při přezkoumání správních rozhodnutí nezabýval otázkou jejich nicotnosti a vzhledem k tomu, že nicotná rozhodnutí je třeba považovat za „non rozhodnutí“, zákonná lhůta nezačala a ani nemohla začít běžet. Proto právní zhodnocení věci městským soudem, že žalobní návrh stěžovatele byl opožděný, je nezákonný. Stejně druhé skutkové zjištění soudu, že projednání věci brání i překážka věci pravomocně rozsouzené, není ve shodě s realitou. V době, kdy soud rozhodoval o dřívější žalobě, právní úprava tehdy platná a účinná sice neumožňovala podat samostatnou žalobu na vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí, avšak skutečnému stavu věci již odporuje zjištění městského soudu, že soud v rámci řízení o žalobě zkoumal z moci úřední, zda rozhodnutí netrpí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost. Skutečností je, že soud se zabýval věcí pouze v rámci daném žalobou. Postupem městského soudu došlo podle stěžovatele k tomu, že ochrana jeho vlastnictví ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod mohla být derogována paaktem, tedy nulitním dodatečným platebním výměrem. Městský soud tak nesplnil povinnost odstranit zvůli finančních orgánů. Proto se stěžovatel domáhal zrušení napadeného usnesení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti reagovalo finanční ředitelství pouze na důvody stěžovatelem namítané nicotnosti rozhodnutí vydaných správními orgány obou stupňů a navrhlo její zamítnutí.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. lze podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

V daném případě je nesporné, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno v roce 1999, neboť v tomto roce také proti němu podal žalobu, o níž městský soud rozhodl rozsudkem ze dne 4. 8. 2000, č. j. 28 Ca 336/99 - 57. Byla-li tedy žaloba, o níž rozhodl městský soud napadeným usnesením, podána osobně dne 29. 7. 2004, stalo se tak nesporně po uplynutí lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Tento závěr, k němuž v souladu se zákonem dospěl i městský soud, nemůže být zpochybněn tvrzením stěžovatele, že rozhodnutí finančních orgánů jsou nulitní, a proto zákonná lhůta nemohla začít běžet. Navíc i pro podání žaloby, kterou se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí, platí lhůty stanovené v citovaném ustanovení.

Z napadeného usnesení městského soudu vyplývá, že žaloba byla odmítnuta pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nikoliv pro překážku věci rozsouzené. Proto námitka stěžovatele vztahující se k této otázce je zcela bezpředmětná. Ze stejného důvodu je právně bezvýznamná i námitka stěžovatele, že ve věci sp. zn. 28 Ca 336/99 byla správní rozhodnutí přezkoumána jen z hlediska žalobou namítaných nezákonností.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu